

recordant...

ANTONI RICART SALES

per DANIEL SANAHUJA CAPELLA

Va néixer a la nostra ciutat el 25 de desembre de l'any 1917, setè i darrer fill d'una arrelada família sabadellenca.

La seva vocació per la música se li despertà als 5 anys d'edat. Va organitzar-se un tros de fusta d'uns tres pams de llarg per uns dos, aproximadament, d'ample i per a ell allò era un piano. Amb el "seu" piano s'oferia als familiars per donar un concert, a base de posar el "piano" sobre una cadira i, movent els dits, cantar melodies improvisades.

Als vuit anys volgué estudiar música per poder escriure aquelles melodies que se li ocorrien. Un dia visità en Josep Falgueras, professor de música i bon amic de la família a qui va exposar la seva idea, tot proposant-li que les lliçons que ara rebria les hi pagaria quan fos més gran, i així començà les primeres ensenyances de música fins al tercer any.

En Josep Dalgueras, home sincer i senzill, es veié obligat a parlar amb els seus pares, aconsellant-los que el portes-

sin a un altre mestre perquè li ensenyés més del que ell podia ensenyar-li, afegint que la persona més indicada, i primera autoritat musical de Sabadell, era el mestre Josep Masllovet Sanmiquel, que en aquell temps dirigia la Banda Municipal i l'Escola Municipal de Música. Això ho féu el seu pare, parlant amb el mestre Masllovet i exposant-li el que el senyor Falgueras havia dit al seu fill, al mateix temps que li demanava que el provés per saber si coincidien les opinions. El mestre féu algunes preguntes al noi però quedaren que al cap de tres mesos, coneixent-lo més a fons i comprovades les aptituds que semblava que tenia, li contestaria definitivament. Una volta matriculat a l'Escola Municipal de Música i passats els tres mesos, el senyor Masllovet cridà a en Frederic Ricart, pare del seu deixeble per dir-li que el senyor Falgueras estava molt encertat en les seves deduccions i que el seu fill podia fer el que es proposés en el camp de la música. Va continuar els estudis de solfeig i teoria amb el mestre Mateu Rifà Planas, sots-director de l'Escola, i el piano amb el conegut professor Joan Padró Badia, que a més d'exercir a l'Escola Municipal de Música era director del prestigiós "Quintet Padró" d'aquesta ciutat.

Antoni Ricart tenia confiança en si mateix. De caràcter inquiet, ja de molt jove preferia executar les seves melodies davant del públic. Li feia respecte però no temor. Diu que els anys més feliços els visqué quan estudiava a l'Escola Municipal de Música aleshores que en arribar a fi de curs, el director els feia estudiar una peça de concert que havien d'executar el dia del repartiment de les notes d'examen en un festival que se celebrava en el Teatre Principal que, per descomptat, s'omplena totalment. I allà era on el futur artista es creixia donant testimoni dels estudis realitzats i de les qualitats poc comunes que reunia per escalar fàcilment un lloc envejable en l'art musical.

Sempre ha tingut un gran respecte per la música clàssica, ell en diu música

"mare", que és la que amb més devoció ha estudiat.

Als quinze anys conegué el professor Pere Masmitjà que en aquell temps era considerat com un dels millors d'Europa en el "jazz" i també en el clàssic. El jove Ricart sense pensar-s'hi gaire sol·licità les seves ensenyances i en poc temps dominà a la perfecció la gran varietat de ritmes i estils que són la base d'aquesta classe de música moderna.

Tenia setze anys quan va entrar a formar part de l'Orquestra "AMERICAN JAZZ" per així poder disposar dels suficients mitjans per pagar-se els estudis. Era el més jove de la colla i per això disfrutava de la simpatia de tots els seus companys, especialment del representant Feliu Farré, del qual parla amb un gran respecte, diu que aquest, poc a poc, el va anar introduint en el món de les varietats fins al punt que gairebé sense adonar-se'n es trobà acompanyant artistes de cants i ball regionals en el bar "La Pansa", local prou conegut i concorregut en aquells anys per les magnífiques sessions que d'aquest gènere s'hi celebraven.

Al cap d'un temps, i ja pràctic en aquesta especialitat, firmà un contracte per temps indefinit amb l'empresa de l'"Oriental Dancing", treball que era de molta més responsabilitat però que complí a la perfecció, començant així la seva vida professional fins a novembre de l'any 1937, quan per les circumstàncies del moment s'hagué d'incorporar a l'exèrcit.

Després de la guerra civil espanyola, exactament el dia 14 d'abril del 1939, i en tornant a casa seva, començaren les desventures en assabentar-se que una de les seves germanes havia mort feia tres mesos i que per manca de comunicacions no li havien pogut fer saber. El dia 9 de maig del mateix any moria el seu pare. Hagué de renunciar a les il·lusions que s'havia fet de marxar a l'estranger perquè la seva mare hauria quedat doblement desconsolada si el fill petit l'hagués deixada, decidint, doncs, quedar-se momentàniament en espera de millors temps.

En el mateix any 1939 va formar l'orquestra "RICART Y SU ORQUESTA" portant com a vocalista la coneguda i admirada Antònia Sampé.

L'èxit fou complet, puix a part que els elements que la formaven eren veritables professors cadascú en el seu instrument, els arranjaments de les obres executades eren realitzats pel seu mestre Antoni Ricart, que els adaptava a les sonoritats que en aquells moments de l'exotisme en la instrumentació calia expressar.

A primeries de l'any 1940, reemprengué l'estudi de l'harmonia amb el senyor Masllovet, i al cap d'un any, previ examen, ingressà a la "Sociedad General de Autores Españoles" essent acceptat com a compositor.

La primavera del 1945 conegué la senyoreta Maria Julien Roca amb la qual es casaria un any més tard i del matrimoni nasqueren quatre fills: Frederic, Joan-Antoni, Pere i Antoni. Sembla ser que aquest darrer segueix musicalment les petjades del seu pare.

A primers de 1947 i amb la fusió de dos conjunts va formar l'orquestra "DIAMANTES RICART" obtenint resonats èxits, essent algunes de les actuacions realitzades en el Cercle Sabadellès, trameses per Ràdio Sabadell. Ben prompte es notà la influència d'aquestes emissions, puix en poc temps, recorregueren de cap a cap les comarques catalanes i algunes poblacions franceses, on igualment fou extraordinàriament valorada la seva qualitat artística.

L'any 1954 es traslladà a la ciutat salamanquesa de Bèjar on, als pocs dies de la seva arribada, entaulà conversacions amb uns amics catalans, i en una de les tertúlies que tot sovint organitzaven al

Casino, uns músics el sentiren tocar el piano i, seguidament, li feren propostions perquè es fes càrrec de la direcció d'un conjunt que des de feia temps projectaven organitzar i no els havia estat possible per manca de mestre. D'aquesta conversació en sortí l'orquestra "HARLEM-HOT" situant-se en poc temps al cap del conjunt d'aquella localitat, obtenint en el propi Casino uns extraordinaris èxits tant en la música concertant com en la de "Jazz".

Dos anys després, i per assumptes familiars, regressà a Sabadell però al cap de poc es traslladà a Moià subvencionat per l'Ajuntament d'aquella localitat per fer-se càrrec de l'ensenyament de la música al poble. La mateixa casa que li servia d'estada, hi havia una saleta prou gran per desenrotllar les activitats previstes. Cal destacar la gran afluència d'afecionats que en certes ocasions arribà a ésser nombrosa i la gran labor realitzada pel mestre si tenim en compte els avantatjats alumnes que d'aquella petita escola en sortiren.

De retorn a Sabadell, va formar el conjunt "DIXIELAND" però a darreries de l'any 1959 deixà de formar-ne part a causa d'una lesió a la mà dreta que el privava totalment de l'execució pianística. Recuperat al cap d'un any, o sia el 1960, d'acord amb els components del conjunt "DIXIELAND" formava la nova orquestra "HIT-SEXTET" que va durar fins a l'any 1963 i que va haver de deixar novament per ésser-li intervenguda quirúrgicament la mà esquerra.

L'any 1965, reemprengué les activitats musicals formant part del conjunt "ZAFIROS" fins a l'any 1966 que entrà com a pianista, mestre i arranjador, en

"DIXIELAND"

Ramón Solé, Saxo tenor.- Francesc Guzmán, Saxo alt.- Joan Cortiella, Trompeta.- Emilio Roy, Trompeta.- Pedro López, Bateria.- Antoni Ricart, Piano-Director.- Joan Petit, Contrabaix.

una orquestra de la capital amb la qual realitzà una gran campanya per Alemanya i Dinamarca, deixant arreu bona mostra del seu saber i del seu art.

Tres anys més tard fou sol·licitada la seva col·laboració pel conjunt "EIFFEL" del qual es féu càrrec, canviant tot el seu repertori i àdhuc el seu nom, neixent l'orquestra "DIAMANTS-SHOW" de la qual se separà el 31 de desembre del 1973 per dedicar-se únicament i exclusivament a la composició i a la família.

Les obres que té escrites són nombroses i els arranjaments realitzats sobrepassen el centenar. De les seves composicions podríem citar-ne moltes però ens limitarem a les més sobresortint: "EL CHICO DEL TROMBON", "EN PRIMAVERA FUE", "WAMBOLY", "QUE LES GUSTA?", "PRIMOROSA", "QUE PRETENDES?", "COMPRENDEME", "QUE NO", "AGUA DE COCO", "MI CANARIO", "CLUB 46", etc. totes amb lletra pròpia. I en col·laboració podríem anotar les següents: "NO ME RIÑAS MAMAITA", "PUBILLA SABADELLENCA" sardana, i "L'HEREU DE CASA", amb lletra de Leandre Roura Garriga. "LA PRESUMIDA DE CHAMBERI" i "EL BANCO DE LOS ENAMORADOS" amb lletra de Ramon Ribera i "RETORN" i "EXPRESION" amb lletra de Joan Gallemí. La sardana fou escrita per a cobla de l'instrumental de la qual Antoni Ricart, n'és també bon coneixedor.

RICART Y SU ORQUESTA

Amós Moya, Trombó.- Josep Auferil, Trompeta.- Ausebi Antonino, Trompeta.- Meliò Masoliver, Saxo alt.- Santiago Olcina, Saxo tenor.- Joan Molins, Saxo alt.- Pere Vidal, Contrabaix.- Joaquim Morros, Bateria.- Antoni Ricart, Pianista-director.- Antonia Sampé, Violí-Vocalista.